

Yer Deęiřtiren Okul

Yavuz DEMİRKIRAN

Yer Deęiřtiren Okul

Yavuz DEMİRKİRAN

Mira kırmızı çizmelerini giydi ve pusula tılsımlı mavi sırt çantasını kaptı. Tepeden Söğüt Okulu'na doğru koştu, ama nefesi kesilerek durdu. Okul binası, köy meydanının yanındaki her zamanki yerinde değildi. Bunun yerine, dalgaların kıyıya vurduğu kumlu bir plajda duruyordu. 'Toby, bak!' diye seslendi. Toby geldi, yuvarlak gözlükleri buğulanmıştı. 'Bu imkânsız,' dedi, dağınık sarı saçlarını alnından iterek. 'Ama işte orada.'

İçeride sınıflar aynıydı, ama pencerelerden dalgalanan mavi bir deniz görünüyordu. Müdür Oduya ön tarafta duruyordu, erik rengi hırkasına sıkıca sarınmıştı. 'Çocuklar,' dedi, 'Söğüt Okulu taşındı. Bazen olur böyle. Elimizden gelenin en iyisini yapacağız.' Mira elini kaldırdı. 'Ama neden?' diye sordu. Müdür Oduya gülümsedi. 'Bu, başka bir günün gizemi.' Çocuklar sabahı kumdan kaleler yapıp deniz kabukları toplayarak geçirdiler. Toby defterine yazdı: 1. Gün - plaj.

Öğle yemeğinde, deniz yeşili tüyleri ve kırmızı kurdeleye bağlı pirinç bir çingırağı olan küçük bir yaratık pencerede belirdi. Büyük altın gözleri ve minik yuvarlak kanatları vardı. 'Bu da ne?' diye fısıldadı Toby. Yaratık çingırağını şingırdatıp içeri uçtu. Mira'nın omzuna kondu ve yumuşakça cıvıldadı. 'Çok sevimli,' dedi Mira. Adını Pip koydu. Pip onları izliyor gibiydi, sanki bir şey bekliyordu. Çocuklar sandviçlerini küçük yaratıkla paylaştılar. Pip mutlulukla çingırağını şingırdattı.

Ertesi sabah Mira okula koştu, ama okul plajdan gitmişti. Karlı bir patikayı takip etti ve okulu bembeyaz karla kaplı bir vadide buldu. Toby çoktan oradaydı, turuncu atkısına sarınmış, titriyordu. 'Yine taşındı!' dedi. 'Nasıl?' İçeride Müdür Oduya sıcak montlar dağıtıyordu. 'Okulun gezgin bir büyüğü var,' diye açıkladı. 'Nesillerdir ailemizde. Ama neyi aradığınızı bulmalıyız.' Pip pencerede belirdi, çingırağını şingırdattı.

Çocuklar karlı vadiyi keşfettiler, tepelerden kızakla kaydılar ve kar melekleri yaptılar. Mira yakınlarda küçük bir kulübe fark etti. 'Merhaba diyelim,' dedi. Kardan adam yapan Elsa adında bir kızla tanıştılar. Onları sıcak çikolataya davet etti. 'Okulunuz birden burada belirdi,' dedi Elsa. 'Bu harika!' Güneş batana kadar birlikte oynadılar. Toby yazdı: 2. Gün - karlı vadi. Yeni bir arkadaş edindim. Pip memnunmuş gibi çingırağını şingırdattı.

Ertesi sabah okul yine taşınmıştı, bu kez bir elma bahçesine. Ağaçlar kırmızı elmalarla doluydu. Toby güldü. 'En azından burada kar yağmıyor!' Elma topladılar ve Bay Grimes adında bir çiftçiyle elma suyu yaptılar. Onlara bahçenin tarihini anlattı. 'Gezgin bir okul duymuştum,' dedi. 'Özel bir yer aradığı söylenir.' Mira o yerin ne olabileceğini merak etti. Pip dallar arasında uçtu, çingırağı şingırdadı.

Günler geçti ve okul birçok yeri ziyaret etti: rüzgârlı bir tepe, sessiz bir orman, güneşli bir çayır. Her yerde çocuklar yeni arkadaşlar edindiler ve maceralar yaşadılar. Uçurtmalar yaptılar, kamp ateşi etrafında hikâyeler anlattılar ve yeni arkadaşlardan şarkılar öğrendiler. Ama Mira, Müdür Oduya'nın endişeli görüldüğünü fark etti. 'Büyü huzursuzlanıyor,' dedi. 'Önemli bir şey arıyor. Yakında bulmalıyız.' Toby defterine hızlıca yazdı.

Bir akşam ormanda kamp yaparken Mira, Müdür Oduya'ya sordu: 'Okul neyi arıyor?' Müdür Oduya altın çerçeveli gözlüklerini çıkarıp sildi. 'Uzun zaman önce, okul her yerdeki çocuklara öğretmek isteyen bir kadın tarafından yapılmış. Ona yolculuk edebilmesi için bir tılsım vermiş, ama yalnızca çocukların gerçekten ihtiyaç duyduğu bir yer bulursa.' Mira derin düşündü. 'Yani bir yuva mı arıyor?' diye sordu. Müdür Oduya başını salladı. 'Belki.'

Pip birden Mira'ya uçu ve pusula tılsımını çekiştirdi. Mira küçük yaratığın peşinden ormana gitti. Toby de geldi. Pip onları bir açıklığa götürdü; orada bir grup çocuk oynuyordu. Üzgün görünüyorlardı. 'Eskiden bir okulumuz vardı,' dedi bir kız, 'ama kapandı. Şimdi yalnız öğreniyoruz.' Mira'nın aklına bir fikir geldi. 'Belki okulumuz bazen sizi ziyaret edebilir?' dedi. Çocukların yüzleri aydınlandı. Pip heyecanla çingırağını şingırdattı.

Mira ve Toby Müdür Oduya'ya haber vermek için geri koştular. 'Okul bir yer aramıyor,' dedi Mira. 'Ona ihtiyaç duyan çocukları arıyor! Okulumuzu başkalarıyla paylaşabiliriz.' Müdür Oduya'nın gözleri parladı. 'Elbette! Büyü ihtiyaca karşılık veriyor. Ama hepimiz aynı fikirde olmalıyız.' Ertesi sabah çocuklar salonda toplandılar. Fikri tartıştılar ve oyladılar. Herkes aynı fikirdeydi: okullarını paylaşmak onu daha da iyi yapacaktı.

Okul farklı topluluklara gitmeye başladı, her yerde birkaç gün kalıyordu. Ormandaki çocuklar onlara katıldı ve hep birlikte öğrendiler. Bir deniz kenarı köyünü, karlı bir kasabayı ve bir elma bahçesini ziyaret ettiler, her yerde arkadaşlar edindiler. Mira gurur duydu. 'Biz sadece bir okul değiliz,' dedi. 'Biz gezgin bir aileyiz.' Toby yazdı: 30. Gün - birçok arkadaş. Pip çingırağını şingırdattı ve kırmızı kurdeledeki piring çingırak güneşte parladı.

Müdür Oduya bir kutlama düzenledi. 'Söğüt Okulu'nun gerçek amacını keşfettiniz,' dedi. 'Bir okul sadece bir bina değildir. Birlikte öğrenip büyüyen insanlardır.' Çocuklar sevinçle bağırdılar. Şarkılar söylediler ve oyunlar oynadılar. Genelde endişelenen Toby bile güldü ve dans etti. Mira arkadaşlarına baktı ve içi ısındı. Okul nereye giderse gitsin, her zaman evlerinde olacaklarını biliyordu.

O gece Mira mavi sırt çantasını toplarken Pip'in gittiğini fark etti. Yerinde küçük bir not vardı: 'Cevabı buldunuz. Büyü artık dinlenecek, ama okul gerektiğinde her zaman yolculuğa hazır olacak.' Mira gülümsedi. Pip'in baştan beri onlara rehberlik ettiğini biliyordu. Notu cebine koydu ve fısıldadı: 'Teşekkürler, Pip.' Sırt çantasındaki pusula tılsımı hafifçe parladı.

Ertesi sabah okul yine köyündeydi, tam olması gereken yerde. Ama bir şey farklıydı. Ziyaret ettikleri her yerden çocuklar onlara katılmaya geldi. Söğüt Okulu herkesin hoş karşılandığı bir yer olmuştu. Mira, Toby ve Müdür Oduya kapıda durup her yeni yüzü selamladılar. 'Artık burası bizim evimiz,' dedi Mira. 'Ve arkadaşlarla dolu.'

Çocuklar ziyaret ettikleri her yerden tohumlarla bir bahçe ektiler. Bahçeden elma ağaçları, plajdan deniz çiçekleri ve vadiden kardelenler. Her bitki onlara bir macerayı hatırlatıyordu. Toby defterine yazdı: 60. Gün - birlikte olduğumuz her yer evimizdir. Mira pusula tılsımına baktı ve gülümsedi. Okulun bir gün yine yolculuk edebileceğini ve bunun başka bir macera olacağını biliyordu.

Ve böylece Söğüt Okulu köyünde kaldı, ama büyü duvarlarında yaşamaya devam etti. Bazen, özel günlerde okul yine yolculuğa çıkar, eski arkadaşları ziyaret eder ve yenilerini edinirdi. Çocuklar, uyum sağlamanın ve arkadaşlığın her yerde kendimizi evimizde hissetmemize yardımcı olduğunu öğrendiler. Ve ne zaman deniz yeşili tüyleri ve kırmızı kurdeleye bağlı pirinç bir çingırağı olan küçük bir yaratık görseler, el sallayıp 'Merhaba, Pip!' derlerdi.